

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce: **I. M.**, nar. x, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, 170 34, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 9. 2014, č. j. OAM-353/ZA-ZA15-ZA15-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádná z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou ze dne 16. 10. 2015 doručenou Krajskému soudu v Praze dne 17. 10. 2015 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), zastavil řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu z důvodu nepřipustnosti žádosti podle § 10a písm. b) zákona o azylu a určil, že státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení č. 604/2013“) je Polská republika.

V žalobě žalobce uvedl, že žalovaný dle jeho názoru porušil čl. 17 odst. 1 ve spojení s odst. 14 a 17 preambule nařízení č. 604/2013, neboť správní orgán nezvážil jeho aplikaci. Žalobce má za to, že na jeho případ dopadá čl. 17 odst. 1 ve spojení s odst. 14 a 17 preambule nařízení č. 604/2013, neboť v České republice žije jeho strýc A. H., nar. x, občan České republiky, který je „příbuzným“ ve smyslu čl. 2 písm. h) nařízení č. 604/2013. Žalobce od příjezdu do ČR bydlí se strýcem a jeho partnerkou na adrese x, okr. K.. Na území České republiky má žalobce rodinné a kulturní vazby, proto nedává smysl, aby jeho žádost o mezinárodní ochranu posuzovala Polská republika, protože v Polsku žalobce nikoho nemá, nemá zde žádné vazby ani známé, kteří by ho v průběhu řízení o mezinárodní ochraně podporovali nebo mu pomáhali.

Z uvedených ustanovení dle žalobce vyplývá, že jednou z hlavních zásad uplatňování nařízení č. 604/2013 je respektování rodinného života. Za tímto účelem nařízení č. 604/2013 umožňuje státem odchýlit se od kritérií příslušnosti a převzít odpovědnost za posouzení žádosti o mezinárodní ochranu v situacích, kdy by formalistické uplatnění nařízení č. 604/2013 způsobilo zásah do rodinného života dotčené osoby.

Žalobce uvedl, že se domnívá, že žalovaný aplikoval čl. 12 nařízení č. 604/2013 čistě formalisticky, bez toho, aby zvažil zásah aplikace tohoto ustanovení do rodinného a soukromého života žalobce, neboť rozhodl o příslušnosti Polska k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu čistě na základě skutečnosti, že žalobce je držitelem dlouhodobého národního víza vydaného Polskou republikou. Žalovaný však nezjišťoval okolnosti, za kterých žalobce utekl ze země původu, proč se rozhodl požádat právě o polské vízum, jestli má na území Polska nějaké vazby. Žalobce z Ukrajiny uprchl za velmi naléhavé situace, kdy mu bylo opakovaně vyhrožováno fyzickou likvidací. Za této situace musel z bydliště co nejdříve uprchnout a získání polského víza bylo mnohem rychlejší, než vyřízení víza českého. Už v čase vyřizování víza ale žalobce věděl, že bude žít v České republice se svým strýcem, neboť je jedinou osobou, kterou v EU zná, a která mu může v tíživé životní situaci poskytnout potřebnou podporu a pomoc. Navíc je existence rodinných vazeb na území předpokladem úspěšné integrace. Žalobce dále uvedl, že je osobou mladého věku a před útekem ze země původu studoval na vysoké škole ekonomii. Jeho strýc, který před vypuknutím konfliktu na Ukrajině navštěvoval rodinu 2 až 3 krát do roka, je mu v současné době velkou oporou. Žalobce hledá v ČR ochranu před pronásledováním a podle jeho názoru není přiměřené, aby byla jeho žádost o mezinárodní ochranu posuzována a potenciálně udělena v státě, kde nemá žádné vazby.

Žalobce proto uzavřel, že formalistické uplatnění nařízení č. 604/2013 je v rozporu s čl. 17 odst. 1 ve spojení s odst. 14 a 17 preambule nařízení č. 604/2013, a že správní orgán měl povinnost zvažít existenci rodinného života žalobce na území České republiky. Podle žalobce žalovaný porušil čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv, neboť rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho práva na rodinný život, a ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, neboť přijaté řešení neodpovídá okolnostem daného případu.

Žalobce dále namítl, že žalovaný nepostupoval v souladu s ustanoveními čl. 4 odst. 1 písm. c) a čl. 5 nařízení č. 604/2013 a § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť nezjišťoval, zda má žalobce na území EU rodinného příslušníky nebo příbuzné a ani ho o možnosti sdělit správnímu orgánu tyto informace nepoučil. Postupoval tak v rozporu s čl. 4 odst. 1 písm. c)

a čl. 5 nařízení č. 604/2013. Žalobce spatřuje pochybení mimo jiné v tom, že se v napadeném rozhodnutí ani neuvádí, že žalobce bydlí na území ČR se strýcem, a proto má žalobce za to, že správní orgán rozhodoval na základě neúplně zjištěného skutkového stavu v rozporu s ustanovením § 3, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, a jeho rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné.

Žalobce mimo to namítl, že žalovaný porušil § 68 odst. 3 správního řádu, neboť je odůvodnění napadeného rozhodnutí nedostatečné co se týká uvedení úvah, kterými se žalovaný řídil při hodnocení podkladů rozhodnutí a výkladu ustanovení zákona o azylu, neboť se žalovaný v podstatě omezil na citaci relevantních zákonných ustanovení, a dle názoru žalobce díky tomu trpí vadou nedostatečného odůvodnění a nedostojí standardům uvedeným v § 68 odst. 3 správního řádu.

Na základě výše uvedených skutečností žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost podané žaloby. Žalovaný uvedl, že po provedeném řízení shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. b) zákona o azylu a vzhledem k této skutečnosti, řízení o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 nařízení č. 604/2013 je Polská republika. V průběhu správního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že jmenovaný byl v době, kdy učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky, držitelem platného dlouhodobého národního víza č. 003700610 vydaného Polskou republikou ve Winnica dne 29. 7. 2013 s platností ode dne 1. 8. 2013 do dne 31. 7. 2014, mnohonásobným vstupem a počtem 180 dnů pobytu.

Žalovaný je přesvědčen, že vyšel z řádně zjištěného stavu věci. Žalovaný neshledal důvod pro aplikaci čl. 17 nařízení č. 604/2013, neboť toto je diskrečním oprávněním a je na správním orgánu, zda jej použije nebo nikoli. V situaci, kdy členský stát tohoto oprávnění nevyužije, není povinností správního orgánu, který ve věci rozhoduje, tuto okolnost ve svém rozhodnutí výslovně odůvodňovat. Žalobce je zletilou, svéprávnou osobou, ve vlasti žijí jeho rodiče a bratr. Z vlasti odcestoval do Polska, kde dva měsíce pracoval. Pokud se týče skutečnosti, že se na území ČR nachází jeho strýc, je zřejmé, že úmyslem žalobce nebylo odcestovat za strýcem, jen nevěděl, že i v Polsku může žádat o mezinárodní ochranu.

Žalovaný má za to, že nepostupoval v rozporu s čl. 4 odst. 1 písm. c) a čl. 5 nařízení č. 604/2013, když žalobce v rámci podání žádosti byl mj. dotazován i na své rodinné příslušníky a jejich pobyt, tyto skutečnosti mohl rovněž uvést i v rámci vlastnoručně psaného vyjádření.

Určení Polské republiky jako státu příslušného k posouzení žádostí o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného je uplatněním bezprostředně závazného nařízení č. 604/2013 a Polsko jako členský stát EU je považováno z tohoto pohledu za bezpečnou zemi původu, která dodržuje své mezinárodní závazky. Případné obavy o život, které měly být důvodem odchodu žalobce z Ukrajiny, tak budou posouzeny příslušnými polskými úřady. Zde se může žalobce dovolat se všech důkazních prostředků a využít právní nástroje, poskytované mu v souladu s evropskými předpisy a vnitrostátním právním řádem Polska. Z pohledu práva EU i vnitrostátního práva zde tedy není pochyb o příslušnosti Polské republiky k posouzení žádosti žalobce a žalovaný tak dle svého názoru postupoval zcela v souladu se zákonem, když žádost shledal nepřipustnou a řízení zastavil. Žalovaný je tudíž přesvědčen, že jeho

rozhodnutí je zákonné, opřené o bezprostředně závazné nařízení č. 604/2013 a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. V podrobnostech odkazuje žalovaný na obsah správního spisu.

Na základě uvedených skutečností žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Soud rozhodl ve věci podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, protože žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovým postupem soudu.

Krajský soud v Praze na základě včas podané a přípustné žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných námitek. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle čl. 12 odst. 1 nařízení č. 604/2013 pokud je žadatel držitelem platného povolení k pobytu, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto povolení vydal.

Podle čl. 12 odst. 4 věty první nařízení č. 604/2013 pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

Podle čl. 17 odst. 1 nařízení č. 604/2013 odchýlně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.

Členský stát, který se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu podle tohoto odstavce, se stává příslušným členským státem a přebírá povinnosti s tím spojené. V případě potřeby uvědomí prostřednictvím elektronické komunikační sítě „DubliNet“, zřízené podle článku 18 nařízení (ES) č. 1560/2003, původně příslušný členský stát, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, nebo členský stát, kterému byla podána žádost o převzetí nebo přijetí zpět.

Členský stát, který se stal příslušným podle tohoto odstavce, uvede v systému Eurodac v souladu s nařízením (EU) č. 603/2013 datum, kdy se rozhodl, že posoudí žádost o mezinárodní ochranu.

Podle § 3 správního řádu nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

Podle § 50 odst. 3 správního řádu správní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena

povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

K námitce žalobce, že žalovaný formalistickým výkladem nařízení č. 604/2013 v rozporu s čl. 17 odst. 1 ve spojení s odst. 14 a 17 preambule nařízení č. 604/2013, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv, nepřiměřeně zasáhl do práva žalobce na rodinný život, uvážil soud následovně:

Jak žalovaný ve vyjádření k žalobě správně uvedl, čl. 17 nařízení č. 604/2013, který umožňuje promítnutí postulátů zakotvených v preambuli tohoto nařízení do vlastního řízení, neukládá správnímu orgánu, aby jej aplikoval, ale pouze mu dává možnost v případech hodných zvláštního zřetele vybočit z rigidity kritérií pro určení státu příslušného k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu. Dle názoru soudu v projednávaném případě nejsou dány žádné důvody hodné zvláštního zřetele, neboť skutečnost, že žalobce v Polské republice nemá žádné příbuzné ani zázemí, je běžnou situací řady žadatelů o mezinárodní ochranu. Soud proto konstatuje, že žalovaný postupoval v souladu s nařízením č. 604/2013, a námitka žalobce není důvodná.

K námitce žalobce, že žalovaný nepostupoval dle čl. 4 odst. 1 písm. c) a čl. 5 nařízení č. 604/2013 a § 3 a § 50 odst. 2 a 3 správního řádu, neboť nezjišťoval, zda má žalobce na území EU rodinného příslušníky nebo příbuzné, a ani ho o možnosti sdělit správnímu orgánu tyto informace nepoučil, uvážil soud následovně:

Z žádosti o udělení mezinárodní ochrany ev. č. B002335 je zřejmé, že žalobce v bodě 11. uváděl údaje o svých příbuzných. Není tudíž pravdivé tvrzení, že žalovaný údaje o příbuzných žalobce nezjišťoval. Přičemž soud považuje za vhodné zdůraznit, že žalovaný tyto údaje nejen zjistil, ale rovněž je při posuzování kritérií k určení státu příslušného k posouzení žádosti žalobce využil. Na pravdě se nezakládá ani tvrzení žalobce o nedostatečném poučení stran možnosti uvést, jaké příbuzné má žalobce na území Evropské Unie, neboť součástí spisového materiálu je rovněž „Poučení o tzv. Dublinském nařízení“, které žalobce dne 31. 7. 2014 vlastnoručně podepsal, a které základní poučení žadatele obsahuje. Námitka žalobce proto není důvodná.

K námitce žalobce, že žalovaný porušil § 68 odst. 3 správního řádu, když nedostatečně odůvodnil hodnocení podkladů rozhodnutí a při výkladu ustanovení zákona o azylu se v podstatě omezil na citaci zákonných ustanovení, uváží soud následovně:

Soud konstatuje, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí neshledává naříkané pochybení, neboť žalovaný v souladu s ustanoveními nařízení č. 604/2013 posuzoval jednotlivá kritéria pro určení státu příslušného k rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, přičemž jasně a srozumitelně uvedl, proč dané kritérium nelze aplikovat na případ žalobce. Shrne-li soud stručně, žalovaný neaplikoval kritéria zakotvená v čl. 8 až 11 nařízení č. 604/2013 proto, že je žalobce zletilou osobou, která nežádala o mezinárodní ochranu společně s jinými příbuznými, ani v České republice nemá příbuzné, kteří by zde požívali mezinárodní ochrany. Námitka žalobce proto není důvodná.

Soud v projednávaném případě ztotožnil s právním posouzením žalovaného, neboť žalobce byl do dne 31. 7. 2014 držitelem platného víza vydaného Polskou republikou. Jelikož žádost o mezinárodní ochranu v České republice podal dne 5. 8. 2014, tedy do 6 měsíců od

konce platnosti víza vydaného Polskou republikou, aplikuje se dle ustanovení čl. 12 odst. 4 nařízení č. 604/2013 na případ žalobce ustanovení čl. 12 odst. 1 nařízení č. 604/2013, a příslušným státem k posouzení žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany je tedy Polská republika, neboť ta vydala žalobci vízum.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. března 2016

JUDr. Dalila Marečková, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 24. 3. 2016 (§ 49 odst. 11, § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní).

Za správnost vyhotovení: Vlasáková